

Приложение 7
к Положению о Четырнадцатом Санкт-Петербургском конкурсе
молодых переводчиков «Sensum de sensu»

Конкурсные задания
Четырнадцатого Санкт-Петербургского конкурса молодых переводчиков
«SENSUM DE SENSU»
2014

Работая с норвежским языком, береги русский язык.

Раздел «Норвежский язык»

Номинация I. «Художественный перевод прозы с норвежского языка на русский язык».

Задание. Перевести с норвежского языка на русский язык:

"Og du"

Novelle

Den følelsen jeg får når jeg ser deg i øynene og får vondt i magen, når jeg tenker, ser, hører navnet, over hodet, inni kroppen. Denne følelsen så mange har funnet, mistet, fått, gitt bort; som så mange ikke finner. Jeg vet ikke helt hvor den befinner seg, følelsen altså, eller hvor jeg kan få tak i den, hvem som har den, får den, eller fortjener den. Jeg aner ikke, og jeg leter. Jeg husker deg. Husker du vinden? Selvsagt.

Denne følelsen jeg ikke vil finne, men som jeg må lete etter likevel. Gjemmer den seg for meg, kanskje, vet jeg ikke, har jeg aldri visst eller kommer til å vite. Og når du sa navnet mitt, husker du hvordan du sa navnet mitt, stille i rommet og gjennom døren, akustikken var fremragende, og jeg kjente at det ville vare lenge. Var det dette jeg lette etter? Stemmen i rommet som hvisket navnet mitt om og om igjen, som om noen hadde trykt på repeat-knappen, og det var ikke meg eller deg.

Husker du vinden som tok tak i håret ditt og blåste det avsted langt, langt borte, som en fugl, du bare stod der, lot det hende. Jeg har glemt følelsen, finner den ikke, men leter fortsatt.

Det var noe med dagene, dagene som gikk forbi og som vi la bak oss. Som du la bak deg, og jeg kunne ikke stoppe det, ikke heller kunne du. Ikke heller ville jeg føle den følelsen jeg lette etter, så jeg visste ikke helt hva jeg gjorde. Du ville ikke føle den du heller, men de sa du måtte. Man må godta det, eller ikke. Du valgte det. Jeg fant den ikke. Og husker du? Jeg kan fortsatt huske, minnet som ikke forsvinner fordi det har vært der så altfor lenge, minnet som ikke forsvinner fordi du vil det skal være der. Og det skal det, så lenge som fuglene flyr langt, langt vekke med vinden og alt annet i dens vei, og jeg og du. Dagene gikk forbi og tilbake igjen, hjemsøkte meg og jeg ble oppmerksom på dens eksistens, slik som akustikken i rommet, og jeg kjente at dagene ville være der. Selv om du

ikke ville, ville dagene, øyeblikkene, stemmene i rommet, vinden og minnet fortsatt sitte igjen i tapeten. Veggene visste vår historie, gjorde de ikke ? Og tapeten holdt på de.

Jeg lette etter den følelsen. Du kjenner den nå, gjør du ikke ? Den følelsen som ikke alltid kommer like godt fram i lyset som resten. Denne følelsen jeg får når jeg ser deg, nå, slitne øyne, jeg får vondt i magen, jeg tenker på deg, ser på deg, ligge der, hører navnet ditt i rommet, over hodet mitt og inn i kroppen din. Akustikken var fremragende den dagen du sa navnet mitt og fortalte at du skulle dø. Og da vinden tok tak i håret ditt og blåste det langt, langt vekke, stod du bare der og lot det hende. Ikke kunne jeg gjøre noe, dagene gikk og du stod der. Og så gjorde du ikke det lengre.

Og den følelsen, den følelsen av å se noe forsvinne i vinden og hvordan tapeten skjærer under neglene når jeg river den av, det var den jeg lette etter. Og nå er den funnet og tapt på en og samme tid.

Novella er skrevet av Katja

<http://www.ung.no/noveller>

01.09.2011